

Ти обіцяла залишитися живою: лист однолітці в окупації

Дата: 18 Листопада 2024 Автор: Карина Гризлюк

З 11 червня по 1 вересня 2024 року Центр громадянської освіти “Альменда” за підтримки Міністерства освіти та науки провела [Всеукраїнський конкурс “Я тебе чую”: лист однолітці в окупації](#)”, учасниками якого стала 241 дитина з різних куточків України.

ZMINA публікує лист учасниці конкурсу – учениці 9 класу ліцею природничих наук Кропивницької міської ради Карини Гризлюк, який зайняв друге місце.

Моя люба Арино!

Минуло майже два місяці, як від тебе немає звістки. Знаю, у Рубіжному важко, проте ти обіцяла мені... залишитися живою. Пам’ятаєш, так? Ти писала, що приїдеш, що виберешся звідти, і ми підемо гуляти містом. А я нарешті побачу того чарівного котика, котрий так любить кусати тебе, поки ти пишеш мені листи у відповідь...

Моя мама називає тебе “журавликом зі зламаними крилами” й постійно питає, як ти там, та чи не виїхали ви? Як пояснити їй, що ракети впали поруч з твоїм будинком, а на фотографіях в новинах я помітила, що вікон на твоєму поверсі вже немає?

Хочу вірити, що з тобою все буде добре, проте з кожним новим повідомленням про нові прильоти в Луганській області починаю боятися все більше. Моє тіло наповнюється нестерпним болем, серце починає шалено гупати у грудях, а думки переповнюються очікуванням про найгірше.

Я дивлюся новини й пригадую, як сміялися ми з тобою ще два роки тому. Якими ж ми були дітьми! А потім згадую, що не чула твого голосу вже декілька місяців, не бачила твоїх повідомлень декілька тижнів і забула твою усмішку вже як декілька днів. Це неможливо – писати листа тобі, поки сльози ллються самі по собі, а мені доводиться терпіти й ковтати їх з надією, що ти отримаєш

цього листа. Я бачу новини, чую, та не хочу їх сприймати – як я буду без своєї подруги?

Як цей світ допустив, щоб 13-річні діти, такі як ти, тремтіли під завалами, рахували секунди після почутих звуків від літака і сподівалися, що то не ракета? Як ми можемо закривати очі на цей хаос, на тисячі мертвих тіл, на відсутність базової свободи у людей?

Моя дорога Арино, не забувай, що навіть через сотні кілометрів, вибухів, знищених будинків – я поруч. Поруч з тобою у листах, у коротких повідомленнях, які ти пишеш, коли з'являється зв'язок. Я завжди буду твоєю подругою, твоєю підтримкою, не дивлячись на відстань, що нас розділяє. Чекаю твоєї відповіді. Чекаю тебе живою. Чекаю перемоги й визволення всієї Луганської області. Молюся за тебе й за Україну, моя люба!

З великою любов'ю – твоя найкраща подруга.

P.S. Як ти вже зрозумів, читачу, цей лист, адресований моїй подрузі з окупованого міста Рубіжне Луганської області. З 12 травня 2022 року місто розділило участь Маріуполя. Рубіжне було зруйновано вщент, вцілілих будинків майже не залишилось. Окупація. Таке незрозуміле, дивне слово для тодішньої 13-річної Арини й мене самої. З подругою я змогла списатись лише після того, як у кінці вересня вони перетнули кордони Луганської області й виїхали з окупованої території. Її сміливість та непохитна віра в Україну надихнули мене на безліч есе, фотографії її зруйнованого будинку – на малюнки, а вона сама – збудила у мені готовність показати усю красу цього світу без війни. Цей маленький журавлик зі зламаними крилами подолав пекло заради власної свободи.

Дякую, Україно, за можливість бачити посмішку на обличчі моєї подруги після всього пережитого болю! Дякую усім захисникам, які виборюють свободу для нас! Дякую за життя!

Гризлюк Карина, учениця 9-го класу Ліцею природничих наук" Кропивницької міської ради"

ПОПУЛЯРНЕ

[за тиждень](#)

[за місяць](#)

[за рік](#)

[вибір редакції](#)